

- ПЪК. - Най-странният Пирам, какъвто аз съм виждал.
/Излиза/.
- СВИРКА. Сега ли да говоря?
- ДЮЛЯ. Да, сега трябва да говорите; защото, разбирате - нали? - той излиза само да види какъв е тоя шум - и пак ще се върне.
- СВИРКА. - "Блестящи мой Пирам, като нарциса - бял и румен като розата през май; ти млад, и мил, и хубав - по-верен и от кон, умора до не знае. Аз чакам те, Пирам, при гроба на Нини!"
- ДЮЛЯ. - При гроба на Нини! - Как тъй? Не трябваше още да го казваш; туй ще кажеш на Пирам; ти много бързаш, изричаш цялата си роля изведнаж - с репликите. Влѐзта, Пирам; взетата реплика се мина; тя почва след думите "умора до не знае".
- СВИРКА. - По-верен и от кон, умора до не знае.
/Влизат Пък и Дъно, с магарешка глава./
- ДЪНО. - Да бях аз хубавя. Тисба, щях твой да бъда!
- ДЮЛЯ. - О страшно! Странно! Между нас зли духове витаят. Господа, молете се! Да бягаме! О, помощ!
/Излизат Дюля, Чивия, Свирка, Зурла и Мършавият./
- ПЪК. - И аз ще дойда с вас - и с вас ще бъда през храсти, през блата и през гори. Ще стана куче, мечка, кон, дори понякога аз огнен плам ще бъда ще лая, ще ръмжа, ще цвиля - и ще горя - там дето ви намеря.